

CHƯƠNG XI

Khi một chàng trai và một cô gái để ý nhau và bắt đầu có những quan hệ “trên mức tình bạn”, không hiểu sao họ lại có khuynh hướng dẫu gièm, che đậy mỗi quan hệ xét ra chẳng có gì sai trái này. Có thể vì họ ngưng. Cũng có thể họ muốn bảo vệ chiếc mầm tình cảm non tơ của mình tránh xa những bảo tấp phũ phàng của dư luận.

Dù vậy, trong sâu xa, những trái tim chân thành bao giờ cũng muốn nhanh chóng công khai hóa những cảm xúc ngày càng mạnh mẽ của mình. Xét cho cùng, đó là một nghịch lý đáng yêu.

Xuyến không phải là một ngoại lệ. Từ xưa đến nay, nó chưa bao giờ để bọn con trai vào mắt. Trong quan hệ với bạn trai, nó thích đùa giỡn hơn là nghĩ đến những chuyện nghiêm túc. Về mặt này, so với Cúc Hương, nó xứng đáng với biệt hiệu “cô gái hệ PAL” hơn.

Vậy mà không hiểu sao khi gặp Thiệu, Xuyến bỗng cảm thấy mình không còn là mình nữa. Dường như khi đối diện với một chàng trai ngổ ngáo, cái chất ngổ ngáo trong Xuyến lại bùng lên như một phản ứng tự nhiên. Còn khi tiếp xúc với một chàng trai hiền lành, rụt rè như Thiệu, trong Xuyến lại nảy sinh cảm giác muốn chở che, giúp đỡ. Tất nhiên đó chỉ là “cảm giác thôi, bởi trong thực tế công việc hàng ngày, chỉ có Thiệu giúp đỡ nó, còn nó đâu có giúp được gì cho anh. Nó chỉ nhờ vả và làm phiền anh thêm thôi!

Từ khi phát giác ra mình có một tình cảm đặc biệt với Thiệu, Xuyến vừa muốn giấu Thục và Cúc Hương lại vừa muốn thổ lộ tâm sự với hai bạn của mình. Thật ra Xuyến không sợ Cúc Hương trêu chọc nhưng không hiểu có một sức mạnh bí ẩn nào đó ngăn nó lại. Đã nhiều lần, vào những giờ nghỉ trưa trong căn phòng nhỏ phía sau hoặc vào những lúc cả ba thong thả rong ruổi trên đường về, Xuyến đã định chia sẻ nỗi lòng với hai bạn nhưng rồi rốt cuộc nó đã ngậm tằm.

Vừa che giấu vừa khổ sở vì sự che giấu đó, trong rất nhiều ngày Xuyến loay hoay tìm cách thoát ra khỏi tình huống trớ trêu này nhưng bất lực.

Chính trò “đùa dai” vừa rồi của Thục và Cúc Hương đã vô tình giúp Xuyến thoát khỏi tình cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Từ khi “hòm thư mật” bị phát hiện và Thiệu bị hai bạn mình cho vào xiếc ở trước cổng 5B Võ Văn Tần, Xuyến tự dung cảm thấy lòng mình nhẹ nhõm hẳn. Nó đi đứng thôi rón ra rón rén. nó nhìn thôi lăm lét, láo liên. Thậm chí bây giờ nó đùa giỡn hoặc đi xem phim, xem kịch với Thiệu cũng chẳng ai chòng ghẹo.

Người ta chỉ tò mò trước một cánh cửa đóng kín, chứ một khi cửa đã mở toang, chẳng ai buồn tọc mạch dòm dò nữa.

Nhưng như vậy không có nghĩa là Xuyên sẵn sàng để cho Thục và Cúc Hương tiếp tục “thương thức” những lời trao đổi thầm kín giữa Thiếu và nó.

Nó khều Thiếu:

- Giờ sao anh?
- Sao cái gì?
- Cái file “Letters” đó?

Thiếu vẫn chưa hiểu:

- Cái file “Letters” sao?

Sự chậm chạp của Thiếu làm Xuyên bực mình. Nó nhăn mặt:

- Chứ chẳng lẽ để như cũ?
- À!

Thiếu chợt hiểu ra. Anh bật cười:

- Xuyên sợ Thục và Cúc Hương tiếp tục đọc lên chứ gì?
- Chứ còn gì nữa! - Xuyên nhún vai - hai con quỷ con đó đã bám là bám dai như đĩa!
- Không sao đâu! - Thiếu điềm nhiên - Tôi sẽ có cách!

Xuyên vẫn chưa yên tâm:

- Cách gì?

Thiếu háng giọng:

- Trong *Norton Utilities* có một lệnh gọi là lệnh *diskreet*! Lệnh này sẽ giúp mã hóa tập tin! Chỉ những ai biết mật mã mới mở tập tin ra được!
- Thì ra vậy!

Xuyên thở phào. Nhưng rồi nó bỗng thắc mắc:

- Anh có biết mật mã không?

Thiếu cười:

- Mật mã là do mình tự đặt ra chứ đâu! Và chỉ có tôi và Xuyên biết mật mã này thôi!
- Tới đây thì Xuyên không hỏi nữa. Nó để mặc cho Thiếu “bày binh bố trận”.

Quả nhiên, khi tập tin “Letters” được mã hóa, Thục và Cúc Hương đành chịu chết, không có cách nào đọc trộm được nữa.

- Con quỷ này! - Một hôm Cúc Hương hỏi - Mà làm sao mà dạo này file “Letters” của mày đóng kín bung vậy?

Xuyên cười cười:

- Đã bảo là “hòm thư mật” mà lại! Nếu để cho mày và con Thục đọc lấy đọc để thì còn gì là chỗ riêng tư nữa!

Thấy Xuyên không muốn nói, Cúc Hương cũng chẳng buồn dò hỏi nữa. Và lại lúc này nó đang buồn nên chẳng còn tâm trí đâu để chỗ mũi vào chuyện thiên hạ.

Chả là sáng nay nó vừa bị Vân rầy. Quanh đi quẩn lại cũng vì tội chơi *games*.

Chơi hoài hai trò xếp bài và gỡ mìn có sẵn trong *Windows*, Cúc Hương đâm chán. Cách đây ba hôm, nó tới các cửa hàng dịch vụ vi tính chép về một lô một lốc những trò chơi mới, nào là đua xe, xếp gạch, cứu công chúa, nào là mèo bắt chuột, ráp hình, đánh cờ ca rô... thôi thì khôn thiếu thứ gì!

Cài các trò chơi vào đĩa C xong, Cúc Hương chết chìm luôn trong đó. Nó chơi mê mẩn đến mức bao nhiêu bài vở Thiếu phân cho nó, nó đều đùn hết cho Xuyên và Thục. Buổi trưa tới giờ đi ăn cơm, nó cứ dán lì người trên ghế, Thục và Xuyên phải lôi mãi, nó mới chịu tiếc rẽ đứng lên.

Sự sa đà của Cúc Hương tất nhiên không qua khỏi mắt Vân và Thiếu. Nhưng Thiếu vốn rụt rè, lại cả nể, chỉ biết tắc lưỡi than thầm.

Vân cứng rắn hơn, lại là người giàu nguyên tắc nhưng trước một cô gái bướng bỉnh và ưa giận dỗi như Cúc Hương, anh cũng cố tự kiềm chế. Anh rất sợ khi nhìn thấy cảnh Cúc Hương dậm chân bình bịch, nước mắt nước mũi tèm lem va ùng ùng xách túi đi thẳng ra cửa trước những ánh mắt tò mò của nhân viên và khách hàng đang ngồi đầy trong công ty.

Nhưng Vân chỉ nhịn được hai ngày. Đến ngày thứ ba, thấy Cúc Hương vẫn chưa hề có ý định gì chia tay với những trò chơi hấp dẫn kia để quay lại với công việc, anh bước đến sau lưng nó, cố giữ giọng thật nhẹ nhàng:

- Cúc Hương chơi hoài vậy mà chưa chán sao?

- Chưa!

Cúc Hương đáp gọn lỏn, không hiểu thật thà hay khiêu khích.

Vân cố tỏ ra điềm tĩnh:

- Những trò chơi này quả là hấp dẫn thật, nhưng nếu Cúc Hương sắp xếp thì giờ để chơi vào buổi trưa thì hay hơn!

Giọng Vân dịu dàng, lời lẽ mềm mỏng nhưng ý phê phán thì quá rõ.

Cúc Hương tắt máy đánh “tách” một tiếng rồi khoanh tay gục mặt xuống bàn, không động đậy.

Thấy vậy, Vân khẽ buông tiếng thở dài và lặng lẽ quay lại bàn làm việc. Suốt từ lúc đó cho đến gần trưa, anh không nhìn về phía Cúc Hương nhưng anh biết cô giận anh ghê lắm. Cô cứ nằm im như thể chết rồi.

Vân không hiểu tại sao Cúc Hương lại phản ứng với anh gay gắt như thế, không phải bây giờ mà cả trước đây cũng vậy. Chính vì thói hờn mát của cô mà anh đã phải thay đổi cung cách xử sự của mình. Anh là mẫu người ăn nói bộc trực, thẳng thắn, đôi khi châm chọc nhưng không bao giờ vòng vo. Bao giờ anh cũng thích lối diễn đạt trực tiếp. Vậy mà với Cúc Hương, anh phải thận trọng cân nhắc từng lời sao cho thật khéo léo. Anh phải khổ sở tìm cách nói xa nói gần sao cho cô vẫn hiểu ý anh mà không cảm thấy bị xúc phạm.

Vậy mà cũng chẳng ăn thua gì! Vân buồn bã chép miệng và khi không còn chịu được cái cảnh Cúc Hương nằm ăn vạ bên cạnh, anh xếp hồ sơ giấy tờ lại và bỏ ra khỏi phòng.

Đợi Vân khuất sau cánh cửa, Xuyên thò tay đập lên vai Cúc Hương:

- Dậy đi! “Khán giả” của mày đi rồi! Có “nằm” nữa cũng chẳng ai xem đâu!

Cúc Hương ngẩng mặt lên, giọng hằm hè:

- Hấn đi lúc nào vậy?

- Mới đi! - Đang nói, Xuyên bỗng nheo nheo mắt - Chà, dám gọi “người yêu” là “hấn” há!

- Người yêu cái khi mồm! - Cúc Hương vẫn chưa nguôi âm ức - Thằng cha đó đi làm công an coi bộ hợp hơn là làm vi tính!

- Đừng nặng lời, mày! - Xuyên bênh Vân.

Cúc Hương hừ mũi:

- Tao thèm vào nặng lời! Tao chỉ nói sự thật thôi!

Xuyên cười:

- Sự thật đâu phải vậy! Tao chỉ biết có một sự thật thôi!

- Sự thật gì?

Xuyên nháy mắt:

- Đó là mày đang biến “yêu thương” thành “thù hận”! Cái này trong điện ảnh người ta gọi là... “Tình thù rục rắng”!

Thấy Xuyên trêu mình, Cúc Hương ngoác miệng định phản kích nhưng bỗng nghe cay cay nơi sống mũi, nó liền im bặt và gục mặt xuống bàn.

Phải chăng Xuyên nói đúng? Cúc Hương thần thờ tự hỏi. Phải chăng mình không chịu đựng nổi bất cứ một lời góp ý nào của Vân không phải vì bản thân những lời góp ý đó mà chính vì thái độ xa cách của anh đối với mình? Chứ nếu không tại sao mình lại hay giận anh đến thế, trong khi thật ra anh có làm gì quá quá đáng cho mình phải giận đâu?

Sau một hồi loay hoay nghĩ ngợi, nỗi hờn giận trong lòng Cúc Hương nguôi ngoay dần.

Nó ngồi thẳng dậy vừa cười vừa quệt nước mắt:

- Thật tức chết đi được!

Xuyến láu lỉnh:

- Đùng tức! Tức mau già!

Cúc Hương vùng vằng. Rồi nó chìa tay về phía Xuyến:

- Xấp bản thảo của tao đâu?

Xuyến đẩy xấp giấy về phía bạn, mắt nheo nheo:

- À, chịu làm việc rồi hén! Vậy mà dám bảo là giận anh Vân!

Cúc Hương “hứ” một tiếng:

- Giận thì giận mà... làm việc thì làm việc chứ! Sức mấy tao chịu bỏ qua “mối thù” này!

Miệng tuy nói vậy nhưng khi liếc về phía bàn làm việc của Vân, không thấy anh ngồi ở đó, lòng Cúc Hương bỗng cảm thấy nao nao.

Nhưng Cúc Hương chỉ chí thú với công việc được chừng một tuần. Những ngày sau đó, nó lại tiếp tục dồn hết thời gian và tâm trí vào những trò chơi mới.

Lần này, Cúc Hương không màng đến những trò chơi *games* nữa. Không biết nó kiếm được ở đâu những chương trình về bói toán, mà lại bói về tình duyên. Thế là nó suốt ngày chúi đầu vào máy, đánh đánh gõ gõ.

Khác với lần trước, trò bói toán mới lạ này của Cúc Hương được Xuyến và Thục hưởng ứng nhiệt liệt.

Xuyến hí hửng:

- Trò này chơi sao?

- Gõ tên người mình yêu vào máy!

- Rồi sao nữa?

- Máy sẽ cho biết người đó đang nghĩ gì về mình!

- Hay đấy! - Xuyến khoái chí - Vậy mày gõ giùm tao đi!

Cúc Hương giả bộ ngờ ngác:

- Gõ tên gì?

Xuyến nhăn nhó:

- Thôi đừng giả vờ!

Cúc Hương gãi đầu:

- Tên Vân hả?

Xuyến nhún vai:

- Vân là của mày chứ đâu phải là của tao!
- Nhưng mà tao không thể gõ giùm mày được! - Cúc Hương tặc lưỡi.
- Sao vậy?

Cúc Hương chớp mắt:

- Ai yêu này gõ! Gõ giùm mắt linh!
- Vậy thì để tao!

Nói xong, Xuyên chồm người qua gõ vào màn hình chữ “Thiếu”.

Xuyên gõ xong, thấy màn hình vẫn trơ trơ, liền ngoảnh nhìn Cúc Hương:

- Xạo hả mày?

- Con ngốc này! - Cúc Hương khịt mũi - Đúng là mày yêu quá hóa... đàn!
Còn phím *enter* nữa chi!

Sực nhớ ra, Xuyên toét miệng cười và thò tay nhấn phím *enter*.

Ngay lập tức, một hàng chữ hiện ra trên màn hình.

Cả ba cô gái vội vàng châu đầu đọc:

“Thiếu: anh ta nghĩ đến bạn mọi nơi mọi lúc”.

Thục tặc lưỡi, hít hà:

- Thích hén!

Cúc Hương đưa tay vỗ vỗ trán:

- Chữ “mọi nơi mọi lúc” sao nghe giống chương trình quảng cáo trên ti- vi quá mày!

- Thôi đi! - Xuyên nghinh mặt - Đừng có ghen tị với hạnh phúc của người khác! Tốt nhất mày nên tìm hiểu xem hoàng tử của mày có đang nghĩ điều gì tốt lành về mày hay không!

Không đợi nhắc đến lần thứ hai, Cúc Hương lật đật gõ tên Vân vào máy. Rồi vừa nhấn phím *enter*, nó vừa hồi hộp dán mắt vào màn hình.

“Vân: một tình yêu thâm lặng dành cho bạn”.

Dòng chữ vừa xuất hiện khiến Cúc Hương muốn hét lên. Một nỗi hân hoan vô bờ lan khắp người nó làm nó muốn choáng ngợp. Cúc Hương có cảm giác mình đang trôi đi, trôi đi trên một dòng sông êm ái, mịt mù và đầy xúc cảm.

Tiếng Xuyên như từ xa vọng lại:

- Thế là kể từ giờ phút này mày có thể biến “thù hận” trở lại thành “yêu thương” được rồi đấy!

Cúc Hương nghe thấy tiếng nói của Xuyên nhưng không đáp trả được. Nó vẫn đang còn bị dòng sông kỳ diệu cuốn đi.

Tiếng Xuyên lại vang lên:

- Mặc kệ nó, Thục! “Tình yêu thâm lặng” đã làm nó xỉu luôn rồi! Bây giờ tới lượt mày!

- Tao sao? - Tiếng Thục hét hoảng.

- Thì mày gõ tên người yêu của mày vào máy!

Thục bối rối:

- Tao làm gì... có người yêu!

Xuyên hừ giọng:

- Chứ nhà thơ Tóc Mây mày bỏ đâu?

- Trời đất! - Thục kêu lên - Tao đâu có liên quan gì với ông!

Xuyên vẫn không tha:

- Ông bảo mày *gặp nhau làm chi vội*, để đến mùa thu rồi hãy tỏ tình mà mày bảo là không liên quan hả?

- Khô ghê! - Thục xịu mặt - Mày lại đi nghe lời tán huơ tán vượn của con Cúc Hương rồi!

- Nếu mày nhất định phủ nhận thì thôi! - Thấy Thục có vẻ chuẩn bị giờ trò “mít ướm”, Xuyên vội vàng dịu giọng - Nhưng nếu mày cứ gõ đại tên ông vào máy thì cũng đâu có chết ai!

Thục giã nảy:

- Thôi, thôi, tao không gõ đâu!

- Mày không gõ thì tao gõ lên đầu mày à! - Tiếng Cúc Hương đột ngột vang lên.

Sau một hồi “mê man”, Cúc Hương từ từ “tĩnh” lại. Nạt Thục một câu xong, nó chậm rãi tiếp:

- Đâu cần phải yêu mới gõ! Mày gõ tên Tóc Mây cốt thử xem ông đang nghĩ gì về mày thôi! Hiểu chưa, đồ ngốc!

Thấy Cúc Hương nói vậy, Thục hơi yên dạ. Vả lại Cúc Hương quát tháo ghê quá, nó cũng ớn.

Thục liền thò tay lên bàn phím gõ lốc cốc mấy cái.

Trong chớp mắt, một dòng chữ xuất hiện:

“*Tóc Mây: anh ta tự biết không thể sống thiếu bạn*”.

Cúc Hương phát vô lung Thục một cái “bốp”:

- Thấy chưa! Tao đã bảo nhà thơ Tóc Mây có tình ý với mày mà mày cứ cãi!

Thục bẽn lẽn:

- Máy bói chắc gì đúng!

- Sao lại không đúng? - Cúc Hương trừng mắt - Mà không thấy nó bói cho tao với con Xuyên trúng chóc hay sao!

Thực không biết Cúc Hương căn cứ vào đâu mà dám khẳng định máy bói “trúng chóc”. Thiếu có nghĩ về Xuyên “*mọi nơi mọi chốn*” hay không, ngay cả Xuyên cũng không thể kiểm tra được, huống gì kẻ ngoài cuộc như Cúc Hương.

Và Vân của nó có thực đang dành cho nó “một tình yêu thầm lặng” hay không thì chỉ có trời mới biết chứ nó làm sao biết được! Vậy mà nó dám bảo là máy bói “trúng chóc”, con nhỏ xảo ghê!

Nhưng Thực chỉ nghĩ ngằm trong bụng, chứ không nói ra. Dù sao Thực cũng cảm thấy vui vui khi máy tiết lộ nhà thơ Tóc Mây không thể sống thiếu nó. Tất nhiên Thực không dại gì tin vào những lời lẽ vô bằng cứ đó. Nhà thơ Tóc Mây chưa bao giờ gặp nó, vì vậy chẳng có lý gì không thể sống thiếu nó được.

Tuy nhiên lời tiên tri của máy vẫn khiến Thực lần thần nghĩ ngợi. Và không biết đang tưởng tượng điều chi mà nó bỗng đỏ mặt tím tím cười.

Xuyên nhìn thấy, trêu:

- À, thấy người ta không thể sống thiếu mình, khoái quá cười hoài há!

- Đẹp mà đi! Mà chuyên nói bậy không hà! - Thực làm bộ giận dỗi quay mặt đi để giấu sự bói rồi.

Cúc Hương chẳng quan tâm đến màn chòng ghẹo của Xuyên. Nó chống tay lên cằm, lim dim tận hưởng niềm hoan hỉ lớn lao đang rộn rã trong lòng. Ngày hôm nay, nó đã biết được tình cảm sâu kín của Vân. Anh vốn là người kín đáo, dè dặt. Anh âm thầm để ý nó lâu nay mà nó đâu có biết. Nó cứ tưởng anh hững hờ, lạnh nhạt với nó. Cho nên hờ ra một tí là nó giận anh. Nó còn tìm đủ mọi cách để hành hạ anh cho bõ ghét. Thật tội anh ghê!

Cúc Hương vui còn vì sự tham gia tích cực của Xuyên và Thực vào trò chơi mới của mình. Hồi nó say mê chơi *games*, Xuyên và Thực đóng vai kẻ ngoài cuộc. Do đó, khi Vân rầy, chỉ mình nó lãnh đủ.

Bây giờ thì Cúc Hương chẳng ngán nữa. Bói tình duyên, ba đứa cùng bói chứ đâu phải chỉ mình nó.

Mà trò bói toán thì Cúc Hương sưu tập được vô số.

Mấy ngày sau, nó “xì” ra một trò bói khác: trò bói hai người!

- Bói hai người là sao?- Xuyên rồi rít hỏi.

- Là gõ tên hai người vào máy! - Cúc Hương giải thích.

- Hai người nào?

- Thì hai người nào yêu nhau ấy! Như mà với Thiếu chẳng hạn!

- Rồi sao nữa? - Xuyên tò mò.
- Gõ *enter*!
- Vô duyên! Gõ *enter* thì nói làm gì!
- Sao lại không nói! - Cúc Hương hừ giọng - Lần trước mày có nhớ gõ *enter* đâu!

Xuyên sốt ruột:

- Thôi được rồi! Gõ *enter* xong rồi sao nữa?
- Trên màn hình sẽ hiện ra một dòng chữ!
- Bữa nay sao tự dưng mày ưa lòng vòng quá! - Xuyên cau có - Chứ chẳng lẽ trên màn hình hiện ra một dòng... suối?

Cúc Hương gãi cổ:

- Thì tao phải nói cho có đầu có đuôi!
- Đầu đuôi cái con khỉ mốc! - Xuyên bĩu môi - Dòng chữ nói gì?

Cúc Hương nghiêm nghị:

- Dòng chữ sẽ cho biết duyên số của hai người!
- Ghê quá! - Xuyên rụt cổ - Vậy mày bói xem duyên số của mày trước đi!
- Không được! - Cúc Hương lắc đầu - Tiên khách hậu chủ!

Xuyên tặc lưỡi:

- Vậy con Thục làm trước!
- Thôi đi mày! - Thục từ chối.
- Không có “thôi” gì hết! - Xuyên quắc mắt - Mày có chịu không, nói một tiếng đi! *Yes* hay *No*?

Thục hoảng hồn:

- *Yes... yes...*

Xuyên hừ mũi:

- *Yes* thì gõ đi! Gõ tên mày với tên ông Tóc Mây!

Thục rụt rè thò tay lên bàn phím nhưng đến phút chót nó lại quay lại nhìn hai bạn, nhăn nhó:

- Kỳ quá hà! Tự nhiên lại gõ tên tao với tên ông kia!

Xuyên sầm mặt:

- Ông bô mày chứ ông kia nào mà ông kia!

Thấy Xuyên găm gù dọa nạt ghê quá. Cúc Hương sợ “già néo đứt dây”, liền chen lời:

- Gõ đại đi! Mà cứ coi như đây là một trò chơi thôi!

Biết không thể nào thoát thác trước hai “gọng kềm” khủng khiếp này, hơn nữa nghe Cúc Hương nói đây chỉ là trò chơi, Thục đành bậm bụng làm theo lời “xúi giục” của hai bạn.

Sau khi Thục gõ tên nó và tên nhà thơ Tóc Mây vào máy, trên màn hình lập tức hiện ra dòng chữ tiên đoán “hậu vận” của hai người:

“Thục + Tóc Mây: trợn đời bên nhau”.

Xuyến cười hí hí:

- Trăm năm hạnh phúc! Xin chúc mừng!

Vừa nói nó vừa chìa tay về phía Thục.

Thục hất tay Xuyến ra:

- Dẹp đi mà!

- Chuyện chúc mừng để đó tính sau - Cúc Hương vội vàng can thiệp - Bây giờ tới lượt con Xuyến!

Cũng như Thục và Tóc Mây, “duyên số” của Xuyến và Thiều được dự báo cực kỳ tốt đẹp:

“Xuyến + Thiều: tình cảm ngày thêm sâu đậm”.

Xuyến bĩu môi:

- Tưởng gì! Chuyện này tao biết từ khuya rồi!

- Xạo đi mà! - Cúc Hương “xí” một tiếng.

- Thì xạo chứ sao! - Xuyến tỉnh bơ - Tao lây mà mà!

Tuy giễu cợt nhưng Xuyến vẫn không giấu được niềm vui long lanh trong mắt mình. Thục thấy rõ điều đó và nó cảm thấy vui lây với niềm vui của bạn.

Trong một thoáng, nó chợt nghĩ tới nhà thơ Tóc Mây. Chưa gặp anh bao giờ nhưng nó tin một người viết ra được những câu thơ óng ả như thế phải là một người có sức thu hút mạnh mẽ. Với bút hiệu đẹp đẽ, thơ mộng kia, đôi mắt anh phải rất sáng và miệng cười của anh dĩ nhiên là duyên dáng chết người.

Từng chút một, Thục lặng lẽ vẽ ra trong trí tưởng tượng chàng thi sĩ của lòng mình. Và khi hình ảnh hào hoa phong nhã của nhà thơ Tóc mây kia rõ nét dần trong đầu, Thục bất giác cảm thấy thôi thúc muốn được gặp anh, muốn được nhìn thấy tận mắt người đàn ông “không thể sống thiếu mình” kia để tò mò tìm hiểu xem có phải anh viết bài thơ “*Gặp nhau làm chi vội*” chính là để tặng mình hay không.

Tiếng tru tréo của Xuyến đột ngột vang lên cắt đứt những nghĩ ngợi lan man của Thục:

- Ôi trời ơi! Đây là chương trình cải lương chứ đâu phải chương trình bói toán!

- Cải lương đâu mà cải lương! Mà đừng có xuyên tạc! - Cúc Hương cự nự. Thục lật đật nhìn vào màn hình và khi thấy dòng chữ tiên đoán về chuyện tình duyên của Cúc Hương, nó cũng không khỏi phì cười:

“Cúc Hương + Vân: lúc nào cũng như chim liền cánh như cây liền cành, chỉ có cái chết mới chia lìa đôi lứa”.

Thấy Thục bụm miệng cười, Cúc Hương nổi khùng:

- A dua với con Xuyên hả mà?

- A dua gì đâu! - Thục rụt cổ, cố nín cười.

Xuyên bênh Thục:

- Chuyện tức cười thì nó cười chứ không có “a- dua” hay “da- ua” gì ở đây, mà đừng có mắng oan nó!

Cúc Hương ngoác miệng tính cãi nhưng quai hàm nó bỗng nhiên cứng đờ. Tự lúc nào Vân đã lặng lẽ rời chỗ ngồi và đang tiến gần sát đến chỗ ba cô gái.

Có lẽ tiếng la chối tai vừa rồi của Xuyên đã làm anh chú ý.

Tắt máy ngay! Tắt máy ngay! Ngay lúc đó, Cúc Hương nghe thấy một tiếng kêu cuống quýt và cấp bách vang lên trong đầu nhưng chân tay nó lại đờ ra, không sao nhúc nhích nổi.

Cả Xuyên lẫn Thục cũng không kịp phản ứng.

Thục quay mặt ngó lơ chỗ khác để che giấu sự bẽn lẽn. Xuyên vẫn nhìn trân trân vào màn hình nhưng cố giữ vẻ mặt bất động, vô hồn, ra vẻ ta đây tuy nhìn nhưng... chẳng thấy gì hết.

Chỉ có Cúc Hương là khổ sở nhất. Xấu hổ, ngượng ngùng, chẳng biết trốn đi đâu, nó chỉ có cách nhắm mắt lại để khỏi nhìn thấy dòng chữ quái ác đang nằm sờ sờ trước mặt kia, dòng chữ mà nó biết giờ đây Vân đang đứng nhắm đọc đằng sau lưng nó.

Thoạt đầu, nghe tiếng hét toáng của Xuyên, Vân liếc mắt trông sang. Thấy các cô gái chụm đầu giỡn trước chiếc máy của Cúc Hương, Vân tưởng các cô đang táy máy chơi *games* nên định bước lại nhắc nhở.

Nào ngờ mọi sự lại diễn ra ngoài sức tưởng tượng của anh. Vân dờ cười dờ khóc khi nhìn thấy dòng chữ trên màn hình và không cần phải suy nghĩ lâu, anh hình dung ngay ra ba cô gái đang chơi trò gì và quan trọng hơn, lần đầu tiên anh hiểu được tâm sự thầm kín của Cúc Hương.

Điều vừa phát hiện khiến Vân sững sờ. Anh không nghĩ cái cô bé bướng bỉnh và ưa hờn dỗi đó lại dành cho anh một tình cảm đặc biệt như vậy. Trước nay, thấy cô ngày nào cũng tìm cách “làm khổ” anh, anh cứ đinh ninh đó là bản

tính của cô - một mẫu người thích làm mình làm mẩy và thích được kẻ khác chiều chuộng. Nhưng đến giờ phút này thì Vân mới nhận ra anh không hiểu gì về cô, hoàn toàn chẳng hiểu gì.

Cúc Hương chẳng bao giờ “làm khó” Xuyên, Thục hay Thiếu. Cô chỉ gây khó khăn cho một mình anh. Đó là một biểu hiện khác thường mà trước nay vì vô tình, anh không hề chú ý. Và tại sao cô lại hành động như vậy thì hôm nay chính cái tâm nguyện của cô đang phơi bày lồ lộ trên màn hình kia đã cắt nghĩa tất cả.

Vân mím chặt môi, cố nén một tiếng thở dài. Anh không biết phải phản ứng như thế nào trước tình huống này. Anh không thể la rầy các cô gái. Đây là một trò chơi, nhưng lại không phải là một trò chơi. Nói đúng ra, đây là những tâm tình và khát vọng nghiêm túc được diễn đạt dưới hình thức một trò chơi.

Tự dưng Vân cảm thấy buồn buồn. Anh nhìn Cúc Hương, nhìn mái tóc đen nhánh chấm ngang vai cô, mong rằng tất cả những gì xảy ra ngày hôm nay đối với cô dù sao cũng chỉ là một trò chơi tình nghịch của tuổi học trò, nghĩa là ngày mai khi rời khỏi nơi đây, cô sẽ dễ dàng quên hết, những hờn giận, những niềm vui và những nỗi buồn. Quên cả anh luôn.

Vân đứng thừ ra một hồi. Cuối cùng, anh nói, giọng bản thân:

- Lại còn thế nữa!

Vân chỉ nói bốn tiếng, không một thái độ gì rõ rệt rồi thần thờ quay gót bỏ đi.

Cúc Hương ngẩn ngơ nghe tiếng chân anh xa dần.

Rồi không hiểu nó nghĩ ngợi những gì mà ngày hôm sau, Xuyên và Thục thấy trên màn hình *Windows* của nó chỉ toàn màu xanh ngọc và màu đỏ cánh sen. Theo diễn giải của Cúc Hương đó là mẫu màu “hy vọng”.